

ת"פ 50021/02/18 - מדינת ישראל נגד מחמוד עבאסי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50021-02-18 מדינת ישראל נ' עבאסי

בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמוד עבאסי

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 13.09.2017 בשעה 06:15 לערך, בבית החולים "כפר שאול", הבחין הנאשם שעבד במקום בניקיון בתיקו של חולה (להלן: "המתלונן" או "הבעלים") כשהוא מונח על אחד מהמושבים בלובי. הנאשם לקח את התיק, נכנס לחדר כביסה סמוך, נטל מהתיק 320 ₪ (להלן: "הכסף") שם בכיסו והחזיר את התיק למקומו.

במעשיו נטל הנאשם ונשא כסף ששייך למתלונן וזאת ללא הסכמתו, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב וכשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הכסף מן הבעלים שלילת קבע.

תשובת הנאשם לאישום

3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם באשמה. הנאשם טען שהבחין בתיקו של המתלונן כאשר תכולת התיק הייתה מפוזרת והכסף היה חשוף לעין וכן שסידר את התיק ושם את הכסף בכיסו כדי למסרו לאחיות האחראיות משמרת שהיו צפויות להתייצב בבוקר. הנאשם הכחיש שהוציא את הכסף מהתיק בתוך חדר הכביסה.

גדר המחלוקת

4. אין מחלוקת שהנאשם נטל את הכסף מהתיק. המחלוקת בין הצדדים ממוקדת אפוא בשתי השאלות שלהלן:

האם נטל הנאשם את התיק, נכנס אתו לחדר הכביסה, שם הוציא את הכסף ולאחר מכן החזיר את התיק למקומו בספסל?

האם התכוון הנאשם לשלול את הכסף מבעליו שלילת קבע או שמא שמר על הכסף בחזקתו כדי להשיבו בשלב מאוחר יותר לממונים. דהיינו האם גנב הנאשם את הכסף מהתיק?

דין והכרעה

5. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים ועובדות אלה משכללות את העבירה שיוחסה לנאשם. זאת קבעתי על יסוד האמון שרחשתי לעדי התביעה ולגרסתם, כאשר מנגד מצאתי לדחות את גרסת הנאשם שאותה מצאתי לא אמינה.

אפרט את הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

הראיות שהובאו בפרשת התביעה

6. **האחות ברכה קורקוס**, אחות פסיכיאטרית במחלקה ב' בבית החולים הפסיכיאטרי "כפר שאול" שהייתה עדה לאירוע. העידה שביום האירוע עבדה במשמרת לילה. הנאשם הגיע לעבודתו בסביבות השעה 05:30, ניקה את המרפאה ואת החדר הפנימי בעת שהיא ישבה מול המחשב. בשלב מאוחר יותר ירד המתלונן מהקומה העליונה ושוחח עמה דרך החלון כשעל גבו תיק גב. העדה המשיכה וסיפרה שבשלב מסוים שמה לב להתנהגות מוזרה מצד הנאשם כשהלך וחזר. בשלב זה הבחינה בנאשם כשהוא נוטל את תיקו של המתלונן, הולך במהירות לחדר הכביסה וסוגר את הדלת. הנאשם הציץ מתוך חדר הכביסה כדי לדעת אם הבחינה בו ואז סגר שוב את דלת החדר. לאחר זמן מה, יצא הנאשם מהחדר, זרק את התיק על הספסלים, שם שקית בפח הזבל ויצא מהמקום במהירות. העידה שיצאה מעמדת האחות והבחינה בתיק כשהוא מונח על הספסל ואז נזכרה שהמתלונן נשא תיק גב. סיפרה שפנתה למתלונן וביקשה ממנו שיבדוק את תכולת התיק. המתלונן עשה כדבריה ומסר לה שחסרים לו 300 ₪ בערך. העדה דיווחה אודות המקרה לאנשי הביטחון שיצרו קשר עם קצין הביטחון והגיעו אליה למחלקה. באותה עת עבר הנאשם במקום עם רכב תפעול והיא הצביעה לעברו וסיפרה שהוא זה שגנב את הכסף מתיקו של המתלונן. עוד העידה שמהעמדה שבה ישבה, לא הבחינה אם התיק פתוח או סגור וכך גם לא ראתה שהמתלונן השאיר את התיק על אחד הספסלים.

כשנשאלה אם היה לה ריב קודם עם הנאשם בקשר לאוכל, השיבה בשלילה.

כשנשאלה מדוע התבטאה בחקירתה בהקשר לנאשם בביטוי "כבדה וחשדה", השיבה שהיו שמועות דווקא בנוגע לנאשם אולם היא אישית מעולם לא ראתה. בהקשר זה הוסיפה: " **אני עובדת עם הבן אדם. הוא חשוד, יופי. אני ממשיכה לכבד אותו כי הוא עובד איתי. אני יודעת שברקע יש שמועות אבל אין לי**

עמוד 2

ראיות ועכשיו פתאום אני רואה מול העיניים (פרוטוקול עמ' 8).

7. **יניב ורשבסקי**, המתלונן. העיד שבתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היה מאושפז בבית החולים במחלקה פתוחה. ביום האירוע התעורר מוקדם בבוקר וירד ללובי המחלקה כשהוא נושא על גבו תיק גב. העיד שפגש באחות ברכה, הניח את התיק בלובי ויצא לעשן סיגריה. כשחזר, פנתה אליו ברכה וביקשה ממנו שיבדוק את התיק. הוא עשה כדבריה, בדק את התיק ומצא שהכול בסדר. ברכה ביקשה ממנו שיבדוק בארנק, וכשבדק, לא מצא את הכסף. מסר שברכה סיפרה לו שבזמן שעישן בחוץ, לקח הנאשם את תיקו לחדר הכביסה ולאחר מכן החזירו לספסל. העיד שהוא אינו יודע בוודאות מהו סכום הכסף שהיה בארנקו ולדבריו מדובר בסכום שבין 200 ₪ ל- 400 ₪. טען שהוא יודע בוודאות שהוחזר לו כל הסכום. הוסיף שהקב"ט יצחק חקר אותו.

8. במסגרת פרשת התביעה הוגשו המוצגים שלהלן:

הודעת הנאשם במשטרה **(ת/1)**;

מזכר שערך רס"מ ליאור מלכה ובו צילום השטרות **(ת/2)**;

הודעת יצחק קלימובסקי - מנהל מחלקת הביטחון בביה"ח כפר שאול **(ת/3)**;

הצהרה שגבה קלימובסקי מהמתלונן **(ת/4)**;

הצהרה שגבה קלימובסקי מהנאשם **(ת/5)**;

דיסק הקלטת שיחה שבין קלימובסקי לנאשם **(ת/6)**.

9. בת/5 - בתשאול שערך קלימובסקי נרשם מפי הנאשם: **"ראיתי תיק פתוח מעל הכיסא - וארנק בתוך התיק כשרואים את הכסף"** (ת/5).

כשנשאל מה עשה עם התיק, השיב: **"לקחתי את התיק לצד, סידרתי הכול ולקחתי את הכסף אמרתי מתי תגיע יוקה או לובה אתן לה את זה"** (ת/5).

כשנשאל מדוע גנב את הכסף, השיב: **"לא חשבתי לגנוב את הכסף. עשיתי טעות - יש לי אימא בת 90 אני מטפל בה. טעיתי. תעזור לי מה שאתה רוצה שאני אעשה אני מוכן. רציתי לתת את הכסף ליוקה או ללובה"** (ת/5).

יש לציין שהתשאול שערך קלימובסקי הוקלט (ת/6) כך שכיום הנאשם אינו יכול להתכחש לדבריו שאמר.

10. בת/1 בהודעתו במשטרה מיום 14.09.2017 טען הנאשם שלא גנב את הכסף ולא התכוון לגנוב אותו. כוונתו הייתה לשמור את הכסף ברשותו עד להגעתן של הממונות לובה ויוקה כדי למסור אותו להן.

בהודעתו סיפר שבמהלך ניקיון, הבחין בתיק מפוזר עם בגדים וכסף. את מעשיו לאחר מכן תיאר כך:

"אני התחלתי לשטוף שם וראיתי תיק מפוזר עם בגדים וכסף, וכמו כל הזמן שאני עושה הכנסתי את הבגדים ואת הכסף לתיק ולקחתי 220 ש"ח ושמיתי אותם בכיס. יש שם אחות שקוראים לה ברכה ואני

והיא ביחסים לא כל כך טובים ולא רציתי להעביר לברכה את הכסף כי אני לא ביחסים טובים אתה, וחייתי ללובה וליוקה שהם האחראים על המחלקה, הם מגיעים ב-06:30-07:00, עדיין לא ראיתי אות (כך במקור צ"ל אותן - א"כ) ואז יצאתי למחסן כדי לקחת ארגזים כדי לקחת אותם למטבח ובזמן הזה הכסף בכיס שלי" (ת/1).

כשנשאל מדוע לא פנה לביטחון, השיב שעשה טעות.

כשנשאל כיצד ראה את הארנק והכסף, השיב: "היה כיסא גדול הכוונה לספסל, היה תיק ובגדים על הרצפה שנופלים מהתיק ארנק למעלה והכסף היה מחוץ לארנק על המושב" (ת/1).

הראיות שהובאו בפרשת ההגנה

11. הנאשם העיד לפני שהגיע למחלקה מוקדם בבוקר והחל בניקיון, כאשר הבחין בתיק "מפוזר" על אחד הכיסאות. העיד שכשהזיז את הכיסא, נפלו מהתיק בגדים וארנק וכאשר הזיז את הכיסאות שוב, נפל הכסף. סיפר שהחזיר את הבגדים והארנק לתוך התיק ואת הכסף בסך 220 ש"ח לקח ושם בכיסו כיוון שלא ידע למי הוא שייך (פרוטוקול עמ' 10). טען שהתכוון למסור את הכסף ליוקה ולובה מנהלות המחלקה בהתאם להנחיות שקיבל. כשנשאל מדוע לא מסר את הכסף לברכה, השיב: "היא ואני לא מסתדרים..." (פרוטוקול עמ' 11). מסיבה זו לטענתו העדיף למסור את הכסף לאחרות. מסר שבשלב מסוים, פנה אליו קב"ט בית החולים ואמר לו שאסור לו לעבוד כי הוא גנב את הכסף, לקח אותו לחדר שלו, צעק עליו ודיבר אליו לא יפה ובעקבות זאת "נכנס ללחץ".

בעדותו סיפר שבתשאל שנערך לו אמר לקב"ט: "תשמע איציק עשיתי טעות שלא נתתי פה לאף אחד פה, אבל אין לי למי לתת את זה. אני והיא לא מדברים ואני מחכה למנהלת המחלקה" (פרוטוקול עמ' 12).

הנאשם הכחיש את גרסת ברכה שטענה שלקח את התיק והלך אתו לחדר הכביסה.

כשנשאל מדוע לא מסר את הכסף לביטחון או לברכה השיב: "אני וברכה לא בסדר, גם היא לא מנהלת המחלקה. הם אמרו לנו שמה שרואים צריך לתת למנהל המחלקה או לסגנו ובגלל זה לא נתתי" (פרוטוקול עמ' 14).

12. בפרשת ההגנה הוגשו מכתבי הוקרה והערכה על פועלו של הנאשם בעבודתו (נ/1).

הערכת העדויות

13. כבר בפתח הדברים אומר שמצאתי את עדותה של האחות ברכה מהימנה הן כשהיא עומדת בפני עצמה והן לנוכח החיזוקים שנמצאו לה בראיות נוספות.

ניכר היה בעדותה שהעידה על דברים כהווייתם. גרסתה הייתה ברורה, הגיונית, קוהרנטית, סבירה, מדודה ולא מעצימה. מדובר באחות בית החולים שהייתה עדה ישירה לאירוע הגניבה ואין לה כל מניע לשקר או להעליל על

הנאשם עלילות דברים.

האחות ברכה ראתה את האירוע על כל שלביו בעיניה ממש וכך גם העידה. בעדותה סיפרה על מהלך הדברים השלם, החל בפגישתה במתלון ורשבסקי, עובר בהתנהגותו המוזרה של הנאשם שהלך וחזר באופן תמוה, בנטילת התיק מהספסל, בהליכתו המהירה אל חדר הכביסה כשבדיד התיק, בהצצה מחדר הכביסה כדי לוודא שלא הבחינה במעשיו, בהסתגרותו עם התיק בחדר הכביסה, וכלה בהחזרת התיק לספסל וביציאתו החפוזת מהמקום.

בעדותה ידעה להפריד בין חשדה בנאשם על רקע שמועות שנפוצו לגביו בבית החולים, ובין יחסה אליו כעמית. ומדבריה בעדותה עולה שהמשיכה לכבדו כחבר לעבודה ולא התייחסה לחשדות שעלו כלפיו עד אשר ראתה את הדברים במו עיניה.

14. חיזוק לגרסתה של ברכה מצאתי בעדותו של המתלון ורשבסקי אשר היה הראשון ששמע את גרסתה והעיד על דבריה כפי שנאמרו לו בזמן אמת. בכלל זה העיד שברכה סיפרה לו על כך שהנאשם לקח את התיק לחדר הכביסה ולאחר מכן החזירו לספסל. כך שלא מדובר בהמצאה מקרוב של ברכה אלא בגרסה שהושמעה מיד ובסמוך לאירוע ובתגובה ישירה למה שראתה.

אמרתה המידית של ברכה קבילה לפי סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 כדברי עד שנאמרו בסמוך לאחר שנעברה עבירה. כידוע אמרה המתקבלת כראיה לפי סעיף זה היא ראיה בעלת מעמד עצמאי - המהווה חריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה ולכלל האוסר סיוע עצמי של עד ובלבד שאומרה הוא עד במשפט. הטעם לקבילות אמרה שכזו נעוץ בקיומה של זיקה מקשרת בין מעשה העבירה ובין האמרה, זיקה אשר מצמצמת את החשש שמדובר באמרה כוזבת.

15. אשר לטענת הנאשם שלפיה הוא מסוכסך עם ברכה, טענה שהועלתה בהקשר לכך שלא מסר לה את הכסף שלקח מהתיק ושלא הועלתה בהקשר לגרסתה המפלילה, לא מצאתי בה ממש.

למרות שלסכסוך חשיבות רבה מבחינת קו ההגנה, נשאלה האחות ברכה אודות סכסוך זה שאלה אחת בלבד בחקירתה הנגדית ולא עומתה עם אופיו המדויק של הסכסוך ונסיבותיו הקונקרטיות כדי שניתן יהיה לאמוד את עצמתו. כול שנשאלה הוא אם היה לה ריב קודם עם הנאשם בקשר לאוכל - הא ותו לא. ברכה השיבה לכך בשלילה. לאחר מכן נשאלה שאלה נוספת אודות אירוע אחר אשר התרחש לאחר האירוע שלפנינו ושללה גם אותו, ובזאת תמה חקירתה בעניין הסכסוך. אופן החקירה של ברכה בנושא זה אינו מתיישב עם חשיבותו לקו ההגנה ודומה שטענה זו קלושה וחסרת בסיס.

נוסף על כך עניין הסכסוך לא הוזכר עת מסר הנאשם את גרסתו לקלימובסקי. בדבריו של הנאשם לקלימובסקי אין כלל אזכור של האחות ברכה. נושא הסכסוך עם ברכה עלה בפעם הראשונה רק במהלך חקירתו של הנאשם במשטרה ובהקשר לסיבה שבגינה לא רצה למסור לה את הכסף. כבישת הגרסה בנושא כה מרכזי לקו ההגנה, ללא שהנאשם הצביע על סיבה סבירה לכך, יורד לשורש משקלה של הטענה והמסקנה המתחייבת מכך היא שהמשקל שיש להעניק לה הוא נמוך ביותר עד אפסי.

16. מנגד, לא רחשתי אמון לגרסת הנאשם. גרסתו של הנאשם היא גרסה מתפתחת במובן זה שהנאשם התנער מדברים שבהם הודה בתשואול מול קלימובסקי וזאת במטרה להרחיק את עצמו מהעבירה שעבר. נוסף על כך, גרסת הנאשם אינה הגיונית ואינה סבירה ואין בה הסבר מניח את הדעת לצורך בנטילת הכסף לחזקתו של הנאשם.

17. הנאשם הכחיש מפורשות את גרסת ברכה שלפיה הלך עם התיק לחדר הכביסה, בהיותו שם פתח את הדלת והציץ לעברה, ולאחר מכן נשאר עם התיק בחדר הסגור עד שהחזירו למקומו בספסל. משנתתי אמון מלא בגרסת האחות ברכה ומשאין לנאשם הסבר לדברים שראתה ושעליהם העידה, מתחייבת המסקנה שהנאשם ניסה להרחיק את עצמו מהעבירה תוך הכחשת עובדות מסבכות שאין בכוחו להסבירן.

18. גרסתו של הנאשם כאמור כבושה ומתפתחת.

על כבישת גרסתו בנוגע לסכסוך עם האחות ברכה - נושא מהותי ביותר לקו ההגנה, כבר עמדתי לעיל.

נוסף על כך, גרסתו כבושה ומתפתחת גם בנוגע לעובדות שמהוות את לב ליבו של האירוע, כפי שיוסבר לקמן:

בדבריו לקלימובסקי מסר הנאשם: **"ראיתי תיק פתוח מעל הכיסא - וארנק בתוך התיק כשרואים את הכסף"** (ת/5).

בהודעתו במשטרה התפתחה הגרסה והנה יצא הכסף מן הארנק ונח לו על המושב. הנאשם מסר בהודעתו כך: **"היה תיק ובגדים על הרצפה שנופלים מהתיק ארנק למעלה והכסף היה מחוץ לארנק על המושב"** (ת/1).

בעדותו בבית המשפט חלה התפתחות נוספת והנה נפל הכסף בין היתר על הרצפה והכול בשל כך שהנאשם הזיז את הכיסא לצורכי ניקיון. עתה הנאשם כבר אינו יודע אם נפל הכסף מהתיק או שמא מהארנק או שבכלל היה מונח מתחת לכיסא מלכתחילה.

דברי הנאשם שנאמרו בתגובה לשאלה "מה זה תיק מפוזר" נוסחו כך: **"הארנק, כמו על הכיסא, התיק היה מפוזר והארנק על הכיסא ואני צריך לשטוף ובגלל שהיה מפוזר שמתי בפנים, הזזתי את הכיסא ונפל הבגדים והארנק, הזזתי את הכיסא כדי לנקות בצד ימין, ניקיתי, החזרתי נפל כסף, שמתי את הכסף בתיק שלי. לא ידעתי אם הוא נפל מהתיק, מהארנק או היה מתחת לכיסא"** (פרוטוקול עמ' 10).

19. ואם באלה לא סגי, מצאתי את גרסתו של הנאשם - גם כשהיא עומדת לעצמה - בלתי הגיונית ובלתי סבירה. הדברים באים לידי ביטוי בשורת התמיהות שלהלן:

מדוע נטל הנאשם את הכסף ושם בכיסו ולא השיבו למקומו בתוך התיק או בתוך הארנק?

מדוע לא פנה לאחות הממונה ברכה?

מדוע יש קשר ומדוע צריך להיות קשר בין הסכסוך לכאורה ובין דיווח לאחות הממונה על ממצא חריג במשמרת?

מדוע לא עשה הנאשם מאמצים לאתר את בעלי התיק והלא הלה היה קרוב מאוד למקום ועמד בחוץ ועישן, כך שניתן היה לאתרו על נקלה?

מדוע לא מסר הנאשם את הכסף למאבטחים?

מדוע לכל הפחות לא עדכן את המאבטחים שמצא כסף?

מדוע הודה הנאשם שעשה טעות אם כלל אינו סבור שטעה?

מדוע ביקש מקלימובסקי שיעזור לו תוך אזכור אמו המבוגרת ותוך התחייבות לעשות מה שיתבקש. האין זו התנהגות שמצביעה על תחושה של אשמה מצד מי שנתפס בקלקלתו?

דומני שהמענה לתמיהות אלה הוא ברור ולא טען הסברים נוספים.

בפרט נכונים הדברים כשתמיהות אלה מצטרפות לכבישת הגרסה, לסתירות ולפירוט שנמצאו בה ולראיות המוצקות והמסבכות שעומדות לחובת הנאשם ושאותן לא הצליח לסתור.

ממצאי עובדה וממצאים משפטיים

20. נוכח המשקל המצרפי של כלל הראיות ובכלל זה עדותה של האחות ברכה שאותה מצאתי אמינה, החיזוקים שנמצאו לה, ומנגד דחיית גרסתו של הנאשם על שלל טעמיה, אני קובע שהנאשם נטל את התיק מהלובי, לקח אותו לחדר הכביסה הציץ משם לעבר ברכה כדי לבחון אם הבחינה בו ולאחר מכן בהיותו בתוך חדר הכביסה נטל מהארנק שהיה בתיק סכום כסף. לאחר מכן השיב את התיק למקומו המקורי על הספסל.

21. אשר לסכום הכסף שנטל הנאשם מהתיק, כיוון שהמתלונן לא היה בטוח בגובה הסכום ואמד אותו כסכום שנע בין 200 ₪ ל-400 ₪ וכיוון שהמתלונן לא שלל את טענת הנאשם בעניין זה, אני מאמץ את גרסת הנאשם וקובע שמדובר בסכום בן 220 ₪. מכאן ש-100 ₪ שנלקחו מהנאשם בחקירה, שייכים לו.

עוד מצאתי שמנסיבות האירוע ניתן להסיק ברמה הנדרשת במשפט פלילי את כוונת הנאשם לשלול את הכסף מבעליו שלילת קבע במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב.

זאת הסקתי מניסיונות ההסתרה וההתחמקות של הנאשם כפי שתוארו בהרחבה בעדותה של האחות ברכה המצטרפים לשורת התמיהות שנמצאו בהתנהגותו. בכל אלה - ביחד ולחוד וקל וחומר בהצטרבותם יחדיו - יש כדי ללמד על כוונתו של הנאשם לגנוב את הכסף.

האם פעל מנהל מחלקת הביטחון קלימובסקי בחוסר סמכות?

22. דוחה את הטענה.

23. לאחר שלב הסיכומים ביקשה ב"כ הנאשם להוסיף טיעונים ולצרף פסק דין שתומך בהם - ת"פ 3049-05-18 (ת"א) **מדינת ישראל נגד בן שושן** (29.12.2019). בפסק הדין הנ"ל קבע בית משפט השלום בתל אביב שלמאבטחי בית חולים המוסמכים מכוח חוק סמכויות לשם שמירה על בטחון הציבור, תשס"ה - 2005 (להלן: "**חוק שמירת ביטחון הציבור**") אין סמכות לערוך חיפוש אם קיים חשד שאדם עבר עבירת רכוש. ב"כ הנאשם טענה שמנהל מחלקת הביטחון קלימובסקי חרג מסמכותו, עת דרש מהנאשם להוציא את כל חפציו מבגדיו. נוסף על כך טענה שהתשאל שערך קלימובסקי לנאשם נעשה אף הוא תוך חריגה מסמכות.

24. קלימובסקי הוזעק לאירוע מתוקף תפקידו כמנהל מחלקת הביטחון בבית החולים. בהודעתו (ת/3) מסר שהודיע לנאשם שהוא מעוכב. הסמכות לעכב את הנאשם מבוססת על הוראות סעיף 75(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, שכותרתו "עיכוב בידי אדם פרטי" ולא על חוק שמירת ביטחון הציבור.

על פי לשון סעיף 75(א)(2) הנ"ל, מותר לכל אדם לעכב חשוד לאחר שאדם אחר הקורא לעזרה הצביע על אותו חשוד כמי שביצע בפניו בין היתר עבירת גניבה. הכול אם יש חשש שחשוד יימלט או שזהותו אינה ידועה. במקרה זה היה חשש מובנה שהנאשם יעזוב את המקום כדי שהכסף הגנוב לא יימצא בחזקתו ודי בכך כדי להקים סמכות עיכוב אזרחית.

25. אשר לטענה בדבר עריכת חיפוש שלא כדין, סבורני שקלימובסקי לא הפעיל כל סמכות סטטוטורית אלא פנה אל הנאשם כנציג מקום העבודה והנאשם בחר להיענות לו מרצונו החופשי למרות שיכול היה לסרב.

בהודעתו (ת/3) מסר קלימובסקי שפנה אל הנאשם וביקש ממנו להוציא את כל חפציו מבגדיו. עוד מסר שסכום בן 320 ₪ נמצא בכיס החולצה הקדמי של הנאשם.

הנאשם העיד שכלל לא נערך עליו חיפוש במובן המקובל של המושג. בהקשר זה העיד כך: "**הורדתי שם הארגזים ואז הגיע איש ביטחון שאסור לי לעבוד כי גנבתי כסף. אמרתי לו שלא גנבתי כסף. הנה הכסף ואני מחכה ללובה ויוקה שיגיעו. אחר כך הוא לקח ארנק שלי ולקח הכסף שלי ושם אותם בשקית**" (עמ' 11, שורות 28-30). כלומר מסר מרצונו החופשי את הכסף ואת הארנק לקלימובסקי לאחר שהלה הטיח בו את החשד שגנב.

26. כך גם בעניין גביית ההצהרה מהנאשם, קלימובסקי לא כפה על הנאשם שימסור את הצהרתו אלא פנה אליו והנאשם בחר לשתף פעולה עם נציג בכיר של מקום עבודתו מרצונו החופשי כדי להסביר את עצמו. ברי שאם לא

היה עושה כן היו מוסקות נגדו המסקנות המתחייבות ועל כן לאחר ששקל את הדברים, בחר לשתף פעולה למרות שיכול היה לסרב.

לפיכך דחיתי את הטענה.

סוף דבר

27. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בגניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, בנסיבות שתוארו בכתב האישום למעט סכום הגניבה שיעמוד על סך 220 ש"ח.

ניתנה היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, במעמד הצדדים